

Barcelona 27 - Oct 1970

Volgut germà: Espero que auràs rebut una carta de Pau i meva en la que et contestaba les gestions de La Vanguardia. Com és que no envies més articles? Els estan esperan, doncs precisament al anar a cobrar em vareig [...il·legible], i la Sra Mallafré (que és molt simpàtica, amable i educada va [...il·legible] que l'havien trobat al seu [...il·legible] i va [...il·legible]. Fa dies que no [...il·legible]. Què fas? Estic impacient de rebre carta teva [...il·legible]. Jo al [...il·legible] crec [...il·legible] ser cap el dia 22 vareig escriure i estic molt, però molt extrañada de no rebre contestació. Pasa algo nou? S'han complicat les coses? No et trobes bé? Encara que siguin dues ratlles no deixis de escriure a P. dient el que fa el cas. Jo esperan esperan he deixat de escriure però no espero més, voldria saber de tu aviat i com fins ara tot ben sincerament.

Aquí ha fet fred, però han tornat els càlids dies de Octubre. Jo si no fos la meva colestemia alta, i el dolor als genolls que encara dura i em molesta força, estaria perfecte. En canvi Pau, està en una fase dolenta: Tu ja saps que ell, és home poc animat més aviat pesimista. Tenia mal de cap sovint. Li han trobat una mica alta la presiò, la urea, i com te alguns trastorns de orina, està capficat, trist i en fi, que de això a mi m'en toca part. És una llàstima que no sigui més animat és clar que pot ser te raó, però... jo vull viurer més feliç. Jo crec que si tingués alguna preocupació científica aniríem millor. Bé ja en parlarem de tot això. He pensat molt en tu i en mi, i he pensat que a lo millor de vells podríem viurer junts e independents. Jo tinc casa per als dos, tu retiro, jo també... perquè no! Ademés vull ser una vella jove de esperit o sigui que no crec serà cap llauna estar amb mi. La tia Lola ha millorat molt, ja està operada dels dos ulls (és, creume valenta). Una ben forta abraçada de la teva germana que t'estima

[Signatura]